

„Să venim înaintea Lui cu laudă”

Într-un oraș, pe care îl cunosc bine, așa povestea odată baronul Jasper von Oertzen, decedat în Hamburg, există un azil de bătrâni în care un număr de oameni vârstnici și slăbiți de bătrânețe au găsit găzduire. Acești oameni aveau mereu foarte mult a se plânge și a suspina, ba de șederea lor în cămin, ba de locuință, de paturi, ba de mâncare și băutură și de toate cele. Pe scurt, plângerea nemulțumită și cârtirea erau la ordinea zilei în acel azil de bătrâni. Apoi s-a întâmplat că în casă a venit o soră nouă ca directoare, care avea capul și inima la locul potrivit. O vreme a ascultat plânsul și suspinul. Dar apoi, într-o zi, i-a adunat pe locuitorii casei la un loc și le-a spus:

„Ascultați, dragi bătrâni, aud că de dimineața și până seara aveți să vă plângeți și să suspinați așa de mult de soarta voastră dură și de tot felul de lucruri care nu vă plac și pe care le vreți altfel.

Nu vreau să vă deranjez în aceasta, dar vreau totuși să vă fac o propunere. N-ar fi bine să fixăm cel puțin o dată la patru săptămâni o oră în care să renunțați la plângeri și la bombăneli și să mulțumim pentru tot binele pe care încă îl avem?”

Ce-i drept, bătrânilor li s-a părut ciudat că ar putea să mai existe ceva pentru care ar avea de mulțumit; dar propunerea surorii a adus oarecum o schimbare în monotonia constantă a vieții lor de azil, așa că propunerea a fost acceptată. Au fost stabilite ziua și ora și locuitorii căminului priveau cu nerăbdare spre prima „oră de mulțumire”.

Ea a venit.

După ce fusese cântată o cântare, sora le-a cerut celor prezenți să se roage cu ea și deci a început să se roage Domnului pentru tot binele pe care li l-a dat în trup și în suflet, pentru tot ce a făcut El pentru ei în marea lucrare de răscumpărare, pentru tot ce le-a dăruit privind sănătatea și puterea trupestă, la fel și pentru ce le dăruiește El zilnic în cămin, privind adăpostul hainele și hrana și ceea ce așa de mulți săraci din jurul lor nu aveau și așa mai departe. După ce a încheiat, sora a întrebat dacă cineva dintre cei prezenți nu are ceva de adăugat; cu siguranță că ea va fi uitat unele lucruri pentru care ar mai fi de mulțumit. Dar bătrânii nu mai știau nimic și astfel a fost încheiată prima oră de mulțumire, care, propriu-zis, nici nu durase o oră. Înainte de despărțire, sora a întrebat dacă și peste patru săptămâni să mai aibă iarăși loc o astfel de oră de mulțumire. Răspunsul a fost un „Da” din toate părțile. Oamenilor li se păruse oricum cel puțin interesant să vadă câte lucruri există pentru care se poate mulțumi.

Când a venit ora următoare, unul și altul dintre locuitorii casei chiar au chibzuit la ceva pe care data trecută sora îl uitase și pentru care, de asemenea, s-ar putea mulțumi. Firește că lucrul acela a fost inclus cu plăcere în rugăciunea de mulțumire. Astfel a crescut materialul pentru rugăciune de la o oră la alta și n-a durat mult, că bătrânii au găsit că o oră de rugăciune la patru săptămâni este totuși, de fapt, prea puțin. Ar trebui să se țină una ca aceasta cel puțin la două săptămâni. De la sine înțeles că sora a fost foarte mulțumită și astfel a fost câte o oră de mulțumire la fiecare două săptămâni. Dar în cele din urmă n-a rămas nici așa. Bătrânii erau de părere că o asemenea oră de mulțumire era totuși prea frumoasă și era prea păcat ca aceasta să fie numai o dată la două săptămâni; de ce nu în fiecare săptămână? Firește că sora nu avea nimic de obiectat nici împotriva acesteia și astfel, puțin înainte să ajung eu acolo fusese organizată o oră de mulțumire săptămânală. Și care a fost urmarea? Toată casa era ca transformată. Tonul morocănos și plângerea și suspinul neconținute erau, ca să zicem așa, complet dispărute și intrase un spirit mulțumit, vesel.

Împăratul Alfonso al Aragoniei, care a domnit pe la anul 1450, era un om evlavios și ținea strict la disciplina și datina creștină la curtea sa. De aceea i-a părut rău când a aflat că tinerii nobili, care îndeplineau slujbe de paji la curtea sa, se așezau la masă fără să se roage. „De ce”, spuseseră ei, „să cerem ceea ce deja avem și de ce să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru pâinea pe care o primim de la împărat?” Într-o zi au fost toți chemați prin ordin la masa împăratului. Când au intrat în sală, împăratul i-a întâmpinat cu mare prietenie, le-a poruncit să ia loc la masă și a omis el însuși cu această ocazie să spună rugăciunea de la masă. Apoi, în timp ce pajii mâncau cu poftă, ușa s-a deschis brusc și a intrat – la ordinul împăratului – un cerșetor bătrân, zdrențăros, care s-a așezat la masă cu cea mai mare îndrăzneală, fără multă vorbă, și-a umplut farfuria cu tot ce îi plăcea și le-a devorat cu lăcomie. Când era gata cu un fel de mâncare începea cu următorul și tot timpul s-a purtat așa, ca și când îi aparținea totul. Pajii au fost la început încremeniți de uimire din cauza omului nesimțit, care îndrăznise să se așeze în zdrențe la masa împărătească, fără măcar să-l privească pe împărat și să-i ceară permisiunea. Erau așa de îndârjiți, încât s-au sculat și l-ar fi dat afară pe cerșetor, dacă Alfonso nu le-ar fi poruncit să se liniștească. În sfârșit, bătrânul era sătul. S-a șters la gură și a părăsit sala fără un cuvânt de mulțumire. La fel de grosolan și de necioplit cum venise, tot așa a și plecat. Dar abia se închisese ușa în urma sa, că pajii și-au vărsat indignarea cu cuvinte nepoliticoase. L-au numit pe om necioplit și grobian, care nu are pereche în toată Spania și erau de părere că trebuie pedepsit sever. Dar acum s-a ridicat împăratul Alfonso și a spus: „Voi vă mâniați pe acest om nefericit din cauza comportamentului său necioplit și nerecunoscător și totuși el a făcut o singură dată în toată viața sa, ceea ce voi faceți în toate zilele și de mai multe ori. Voi sunteți mult mai neînsemnați față de Dumnezeu, decât este acest cerșetor față de mine și totuși voi vă așezați la masă în toate zilele, fără să spuneți niciun cuvânt Împăratului ceresc, iar când v-ați săturat, vă ștergeți la gură, dar nu aveți niciun cuvânt de mulțumire pentru El, de la care vin toate darurile bune. Nu are Dumnezeu motiv să se mânie la fel pe voi, nerecunoscătorilor, cum v-ați mâniat voi pe cerșetorul nerecunoscător?”

Titlul original: „Lasset uns mit Danken vor Sein Antlitz treten!”
din *Samenkörner* (Neue Folge 31) 1937, pag. 230-234.